

Nyssai Szent Gergely

Második húsvéti beszédéből

*Mária pedig hosszan álldogált könnyezve a sírbolt mellett, s mikor végre behajolt, két angyalt látott, akiknek fehér és fényes volt a ruhájuk, és ott ültek, ahol korábban az Úr teste feküdt, egy a feje, egy pedig a lábai felől, s bár sírásának öröme kellett volna fordulnia, könnyei nem apadtak el, úgyhogy az angyalok némi szemrehányással mondták: Asszony, miért sírsz? Mintha csak azt mondták volna: „asszonyiak ezek a könnyek, s nem az örvendező értelem sajátja ez a sírás”. Mert hol van helye ilyen látás után a siránkozásnak? Ő pedig ragaszkodott saját hitetlenségéhez —mert elhúzódik azok szenvedése, akik apránként szembesülnek vele, hogy egészen hitté kristályosodjon ki bennük—, s ezt mondta nekik: *elvitték az én Uramat a sírból és nem tudom, hová tették őt*, majd hátrafordult és látta, hogy ott áll Jézus, de nem ismerte föl, egyrészt mivel szemét könnyek fátyolozták el, és mintha látását homály nehezítette volna el, másrészt pedig azért, mivel Jézus is úgy rendelte, hogy ne ismerje fel őt. Ezért is kérdezte meg tőle: *Asszony, miért sírsz? Kit keresel?* Mária pedig úgy gondolván, hogy a kertész az, így szólt hozzá: *Uram, ha te vitted el őt, mondd meg nekem, és én elviszem!* Egyáltalán nem méltatlan, hogy kertésznek nézte Jézust, mert valóban ő volt a paradicsom igaz és halhatatlan földművese, aki a sírkertben, mintegy a paradicsomban, az asszonyt, aki az első kertészt, Ádámot hitetlenségével tévútra vezette, most megigazította. Mindez tehát misztikus és isteni, fenséges igékkel teljes.*

Miután Mária a test keresésétől feldúltan elmondta ezeket s megfordult, hogy elmenjen, a szellem és lélek, ízületek és velők megoszlásáig elható Úr, aki a szív és értelem gondolatait vizsgálja, látva, hogy Mária elég megpróbáltatást állt ki, egyetlen szavával kitörölte hitetlenségét, és megélesítette az asszony látását, hogy felismerje őt, jóllehet csak megszólította, ahogy ő ismerte, változást hozón: *Mária!* Az pedig tüstént megfordulva csak annyit mondott: *Rabbuni*, ami annyit jelent, Mesterem, s át akarta karolni azokat az isteni lábakat, de ezt halotta: *Ne érints, mert még nem mentem fel az én Atyámhoz!* Találkoztál már ennek a hangnak az ajándékával, és érintettél engem a másik Máriával együtt, és leborultál, és megragadtad a lábam, mégis kevés volt neked, s hitetlenül semmi magasztos gondolatra nem jutottál felőlem, hanem még a sír körül keresgélted azt, aki Istenhez illően odafent van az Atya mellett. Most azért *ne érints engem*, ha ugyanilyen hitetlen gondolkodással azt hiszed, hogy nincs hatalmam felmenni az Atyához — mert te úgy gondolod, hogy én még nem mentem fel az Atyához. De most *menj el az én testvéreimhez, és mondd meg nekik, hogy felmegytek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez és a ti Istenetekhez!* Amen.

Ford. Hanula Gergely